

at det Underholdningsbidrag, der er paalagt Manden at udrede, skal tilsvares af hans Kommune, men det er kun en Ret, der kan gives dem af Dyrigheden. Ved at give denne Ret, maatte Dyrigheden altsaa væsentlig underlægge deres større eller mindre moralske Skyld i Separationen. Det er imidlertid efter min Mening en Opgave, som det vil blive Dyrigheden ganske umuligt at udføre paa tilfredsstillende Maade. Det forudsætter jo en saadan Trængen ind i Folks private Forhold og i hvorledes i det Hele taget den Slags Forhold mellem Egtefællerne, der give Anledning til Separation, ere opstaaede, at jeg rigtignok antager, at der ingen Mulighed vil være for Dyrigheden til at gjøre det. Thvert Tilfælde hører det jo dog til den Slags Afgjørelser af Dyrigheden, som antager en saa overordentlig arbitrær, en saa overordentlig vilkaarlig Karakter, at man ikke har noget Sidestykke til det ellers. Det Samme gjælder jo ogsaa om det Tilfælde, hvor Egtefællerne ere skilte. Jeg skal her i Forbigaaende bemærke, at § 4 er meget uheldig affattet, naar den skal give den Tante Udtryk, at den fraskilte Kone kun skal have Retten, naar hun er brødefri. Hvis det er Meningen, er Paragrafen meget uheldig affattet, forsaavidt den tillægger hende Retten, naar Skilsmisjen er opnaaet mod hendes Villie. Det kan Skilsmisjen jo meget godt være, netop naar hun er brødefuld, f. Ex. naar Manden lader sig skille fra hende paa Grund af Hoer fra hendes Side. Den Skilsmisje, der er opnaaet mod Hustruens Villie, kan godt finde Sted, uden at hun er brødefri, ja den finder vel snarest tværtimod Sted, naar hun er brødefuld. Her møde de samme Vanskeligheder, thi selv om man undertiden kan have nogen Hjælp fra Skilsmisjedomme, har det dog lidt at bethede i Praxis, fordi de allerfleste Skilsmisjer ikke ere fremtalde gennem Dom, men af Bevillingsveien efter forudgaaende Separation; de ere derfor i Virkeligheden ikke grundede paa noget haandgribeligt enkelt Faktum, men væsentlig paa at Egtefællerne ikke kunne komme ud af det med hinanden paa Uforligelighed o. s. v. Jeg tror derfor, at foruden de principielle Betænklichkeiten, som det, at gaa videre paa denne Bane, forekommer mig at have, fører tillige denne Udvidelse til fraseparerede og fraskilte Hustruer med sig Betænklichkeiten fra Vanskeligheden, jeg kan gjerne sige Hæmmeligheden af, at gennemføre denne Grundtanke. Endelig kommer nu dertil, at jeg for min Part aldrig har kunnet tilegne mig den Betragtning — og det har jeg jo

habt Velighed til at udtale flere Gange under Behandlingen af Loven af 20de April d. A. — at disse Alimentationspørgsmaal skulle være afhængige af Vedkommendes mere eller mindre moralske Værdighed eller Uværdighed. Jeg er gaaet ud fra, at det man væsentlig vil, er gennem Moderen at sørge for Barnet; Barnet skal jo leve, hvad enten dets Bæren her i Verden skyldes større eller mindre Brøde fra den Enes eller den Andens Side. Derfor kan jeg overhovedet heller ikke billige den Betragtning, at man saaledes vil afmaale denne Afgang til at faae det til Barnets Underhold. Nødvendige fikket efter Hensyn til Vedkommendes større eller mindre moralske Skyld, selv om man kunde — hvad man menneskelig sagt ikke kan — fikket afvise denne. Derfor har jeg store Betænklichkeiten ved at gaa saa vidt som dette Lovforslag gaar. Men det følger af sig selv, og det antydede jeg jo allerede i forrige Samling, at jeg kan finde det meget rimeligt, at man vil drøfte dette Spørgsmaal nærmere, og saa faae vi jo se, hvorledes Rigsdagens tvende Afdelinger stille sig til det.

Forslagsstilleren (Tang): Forsaavidt jeg forstod den høitærede Minister, kunde han gaa ind paa § 1 om forlattede Hustruer, og det er allerede ikke saa lidt. Det kan nok være, at Redaktionen af §§ 3 og 4 er uheldig, men jeg tror, at Tanken er rigtig. Lad os sætte det Tilfælde, at en separeret Hustru, medens hun er separeret, gaar et Barn med en Anden end hendes Mand. Saa kan hun altsaa kræve Bidrag til det uøgte Barn, men ikke til sit ægte. Det synes dog virkeligt at være en Modsigelse, at de Børn, hun har avlet i Egtetabet, skulle være uheldigere stillede end dem, hun bagefter avler udenfor Egtetabet. At der vil blive store og ikke faae Vanskeligheder for Dyrigheden med Hensyn til at bestemme om den separerede Hustru skal nyde en saadan Understøttelse, ser jeg meget vel. Men jeg tror dog ikke at Vanskelighederne i Forhold til Sagen ere større, end at de maatte kunne overvindes. Naturligvis er det meget vigtigt, at man ikke gjør det for let for den separerede Hustru at faae det; for vi kunde jo ellers tænke os adskillige Koner, som gjerne vilde af med deres Mænd af en eller anden Grund, og fandt Fordel ved at faae disse Penge — ja det kan da ogsaa godt være, at der er adskillige Mænd, som der kunde være god Grund til at sætte paa Døren; det skal jeg indbrømme det ærede Medlem bagved mig, der gjorde den Bemærkning. Man maa altsaa ikke gjøre hende det for let. Det Samme, jeg anførte med Hensyn til separerede Hustruer, der fik uøgte Børn